

עמית: הנחיית היועץ אמורה לחול גם על פרסומים אחרי הגשת כתב אישום, אך ראשית נדון בפרסום שלפני כתב אישום, נראה איפה עומדים ואז נעשה איזונים חדשים. שתי הבהרות: כל עוד לא תוקנה ההנחייה, אז היא תקפה כמות שהיא. דבר נוסף: ברירת המחדל, לפחות בעולם שלפני כתב אישום – היא שלא מפרסמים חומרים מהחקירה, ולכך יש חריגים. אחרי כתב אישום אולי נהיה במצב אחר, אך זו נקודת המוצא שלנו כרגע.

שי פתח ואמר שיש צורך להביא לשולחן את המציאות התקשורתית החדשה. לעשות זום אווט ולראות באיזה עולם אנחנו חיים, ועם מה דוברות המשטרה מתמודדת. מדובר בבעיה רוחבית שקשורה לכל גורמי אכיפת החוק ולא רק למשטרת ישראל. ההתמודדות היא עם רשתות חברתיות, מהירות אדירה של זרימת המידע, סרטונים שמופצים אוטומטית תוך דקות. גורמי אכיפת החוק נשארים בדילאיי משמעותי ולכן צריך להתאים את ההנחיה למציאות היום. אם פעם היו נותנים למשטרת ישראל זמן לבדוק את העובדות ולהגיב תוך 5 שעות, היום זה אחרת – הכתב מעלה את הסרטון במייד ודורש הסבר מהמשטרה.

שי הראה סרטונים קצרים כדי להמחיש את התופעה: רצח בטמרה מצולם, קטטה בבית הפנקיק, אנרכיה בימית אלפיים – הכתב שולח לדוברות המשטרה את הסרטון ומבקש ממנה הסבר על האירוע, וזו נקודת המוצא של הדברור. ערוץ 2 כבר מראיין עדיה ראייה עוד לפני המשטרה, משלם כסף כדי להשיג את מצלמות האבטחה מסביב, ומפרסם הכול באופן מייד: עובדות, נתונים וכמובן פרשנות.

שלומי שואל – אך מה הקושי אל מול ההנחיה הקיימת?

דוגמה לאירוע מורכב: מעצר בעיר רהט, בחור שבורח משוטרים ברכב תוך סיכון חיי אדם. מופץ סרטון מזירת המעצר של החשוד שבו רואים מעצר על ידי מספר שוטרים שמפעילים כוח תוך התנגדות של העצור, והסרטון עלה לאוויר. כדובר אתה רוצה להגיב במהירות, להראות לציבור סרטון נגדי שבו רואים איך החשוד ברח משוטרים ברכב וסיכון חיי אדם, והמעצר היה מסיבה כלשהי ולא שרירותי. אבל עכשיו יש 2 אפשרויות: או שכתב הטלוויזיה יגיד שהוא בכלל לא מעוניין בסרטון שלך כדי לא להרוס לו את האייטם על שוטרים אלימים, או שהכתב כן יקבל את הסרטון שלך אבל איבדת מומנטום כי הסרטון שלך מגיע מאוחר מדי אחרי שדעת הקהל כבר התעצבה לפי סרטון המעצר ששודר ראשון. מדובר בעיוות, מראים לציבור רק את הצד של החשוד והנרטיב של הסנגור ונגרמת פגיעה באמון הציבור במשטרה.

גיל – עדיין מנסים להבין איפה ההנחיה הקיימת לא נותנת לכם מענה? שי ואלעזר לא ממש עונים עניינית על השאלה הזו...

אלעזר מוסיף – אנחנו מוכרחים להוציא בזמן את הסרטון של המרדף אחרי החשוד, כי אחרת, מה נצרב בתודעה הציבורית? לא משנה מי צודק. בשביל זה אנחנו פה, זה מידע של המשטרה. יש סיפור אי ויש סיפור ב'. איזה סיפור ייצרב בתודעה הציבורית? בסופו של דבר מה שאומר שי זה דבר פשוט – ב-2020 אין וואקום, אם אנחנו לא שם – אנחנו לא קיימים. תגובה בדיעבד היא חסרת ערך, הפסדנו את הנרטיב. השורה התחתונה: אם אף אחד לא היה מפרסם כלום, זה היה בסדר. אבל זה לא המצב, ולכן – אם מותר אז זה צריך להיות מותר לכולם.

יעל / נועה (לא זכרתי מי זאת מי) מתנגדת – מה שמותר לאזרח לא מותר לנו!

עמית- באילו מצבים אתם רוצים לפרסם פרסום יזום?

שי טוען שמדובר ככל הנראה באחוז וחצי בלבד מכלל ההודעות שהדוברות מוציאה, תוך שהמשטרה ניגשת מראש במשורה לעניין, בלי אצבע קלה על ההדק, תוך טשטוש מלא של האדם, באישורים מאוד ספציפיים.

גיל מתייחס לדוגמת המרדף והמעצר ושואל מה הקשר בין המרדף לבין המעצר? למה מוכרחים לפרסם את המרדף? שי משיב שכשאדם יושב בבית ורואה 6 שוטרים רוכנים על עצור, חשוב שהוא יידע שהאדם סיכן חיים לפני המעצר. גיל עונה שהמטרה של המשטרה איננה ראויה – רוצים להראות מה הוא עשה קודם כדי שיהיה מוצדק להכות אותו באלימות. שי משיב שכל שהוא רוצה זה להביא את התמונה הרחבה, בלי פרשנות. פרשנות תיעשה כל ערב אם נרצה או לא. כל יום אנחנו מתמודדים עם אירועים שלא מתועדים.

איה – מבחינת המבחנים, למרות שהנחיית היועץ אומרת שלא יתפרסמו חומרי חקירה, יש מצבים שכן צריך לפרסם חומרי חקירה. כשיש אינטרס ציבורי מחייב, כשיש חשיבות בפרסום לציבור. למשל, יש הבדל גדול בין מקרים שנאכפים ברשות היחיד לעומת רשות הרבים. אם יש מקרה שאירע ברשות הרבים, ויש סיכוי קרוב לוודאי שהוא יפורסם, אז מחובתנו אין פה הצטדקות, מחובתנו להקדים תרופה

ולנהל את האירוע מזווית כל עוד טובת החקירה נשמרת. אם טובת החקירה תיפגע, לא נפרסם, גם במחיר של פגיעה מסוימת באמון הציבור. טובת החקירה היא מעל הכל.

דנה – מזכירה שההנחיה היום כבר מאפשרת לפרסם פרטים מחקירה בחריגים. יש כלל שאוסר פרסום, אבל יש לו חריגים. מבקשת לוודא שברור לכולם שכל שאנחנו עוסקים בחומרי חקירה הכלל צריך להישאר כמות שהוא – איסור פרסום, זוהי נקודת המוצא על פי דו"ח וינוגרד שמופיעה גם במצע לדיון, צריך להכריע בשאלה הזו.

איה – אנחנו לא מבקשים לשנות את סעיף 10 (הסעיף בהנחיית היועץ שעוסק במצבים חריגים המאפשרים פרסום באישור הממונה על החקירות): "אם יש לך הצדקה מבחינת צרכי החקירה או בשל אינטרס ציבורי מובהק או בשל נסיבות מיוחדות של המקרה" או לחילופין "פרסום בתגובה לפניית אמצעי התקשורת שתכליתו להעמדת דברים על דיוקם ו/או להתמודד עם טענות המבוססות על מידע המוחזק ברשות הגורם הפונה, כאשר המטרה הינה מניעת הטעיית הציבור ו/או פגיעה בחקירה".

הדוגמאות שאנחנו מביאים כאן היום כן נכנסות לתוך 10, הוא מספיק רחב ולא צריך לתקן אותו, אנחנו רוצים להביא דוגמאות פרשניות שאנחנו מתמודדים איתם, רוצים להראות איך אנחנו מתרגמים את החריגים של ס' 10 למקרים קונקרטיים, כדי לא להוליד שולל. עמית מסכימה שיש להבדיל בין שאלה ההנחיה וניסוחה ובין שאלת הפרשנות שלה. היא מדגישה שהמחלוקת והתכתובות עלו כנראה בגלל נושא הפרשנות, ולכן הדוגמאות שמובאות כאן היום הן דוגמאות חשובות.

גבי – חוזרת לנקודת המוצא, מתעקשת על השאלה של דנה- האם אתם מקבלים את התפיסה שבאה אומרת שאנחנו משאירים את הנחיית היועץ כפי שהיא במובן זה שברירת המחדל היא איסור על פרסום, זה הכלל ויש לו חריגים.

איה – לא מתווכחים עם האקסיומה הזו. אין בעיה שההנחיה תהיה שחקירה היא בחדר החקירות. למעלה מ-90 אחוז מהחקירות אכן מתנהלות בחשכה. נקודת המוצא היא שמעבר למה שמותר כרגע לעדכן, לא נדברר ובוודאי שלא נוציא חומרי חקירה. מה שכן חסר לי בפתיה אלו דברים שקראתי בווינוגרד ובמבקר המדינה – מדובר שם על הצורך באיזון האינטרסים המתנגשים, על הזכות לכבוד האדם, לפרטיות, חופש ביטוי והליך הוגן, כאשר מודגש כי הקושי הוא ליצור את האיזון. אם זה היה כתוב כך בהנחיה, כבר הייתי מרגישה טוב יותר. [תוספת שלי (תומר) – לא ברור למה איה מתכוונת כאן, הפתיח של ההנחיה מדבר בדיוק על זה, הצורך באיזון האינטרסים...]

אנחנו בעצם באים ואומרים – תשאירו את סעיף 10 כמו שהוא, אבל כשיש "אינטרס ציבורי מובהק" - תשאירו לנו את מרחב התמרון הזה להחליט על כך.

עמית שואלת מהו בעצם אינטרס ציבורי, ואלעזר מחדד כי האינטרס ציבורי הוא מניעת פגיעה במערכת אכיפת החוק - סיפור זדורב כמשל. אם אנחנו לא נמצאים על המגרש הזה, אז הציבור לא ישתף פעולה בחקירות. כי איך נראית בעינינו המשטרה? איך נראות חקירות המשטרה? איך נראית הפרקליטות? איזו מוטיבציה תהיה לי להגיש תלונה אם זה סוג הטיפול?

בעבר השיקולים האלה היו פחות אקוטיים כי השיח התקשורתי היה שונה לגמרי, בעיקר בגלל היוזואליה. כיום אנחנו סופגים את זה יום יום. גם אנחנו בעולם אידיאלי לא היינו רוצים ויזואליה, זה לא טוב לחקירות, נורא היינו שמחים ללכת לכיוון של חקירות בחשכה, אבל צריך להתאים את עצמנו למציאות ולא לעצום את העיניים. אם נעשה הנחיה מאוד יפה וסוגרת מכל הכיוונים, הסדום והעמורה יימשך והציבור פשוט יקבל סיפור אחר, שעבר מניפולציה, מה שיפגע באמון שלו בגורמי אכיפת החוק. שי מוסיף כי יש תופעה של כתבים שאומרים לו שאם לא ייתן את הסיפור – הסיפור יקבל 3 זוויות שונות. והשאלה שדורשת טיפול בעינינו היא איזו זווית תגיע ב-8 בערב לציבור? בסה"כ מדובר על מעט מאוד תיקים, אולי 20 בחודש מתוך עשרות אלפים.

יעל / נועה – מבקשת להעיר על הנחות המוצא של הדיון. ברמת הנחת היסוד, כל השיח שעולה לגבי נרטיב, הוא לא מתאים למדינה דמוקרטית – זה לא תפקידנו לשלוט בנרטיב. יש חופש ביטוי, אנחנו כרשויות אכיפה לא אמורים "לשלוט על השיח". גאל מוסיפה שלרשות אין זכויות יסוד, הרשות היא לא כמו האזרח הקטן.

איה – הנחיית היועץ צריכה עדכון, בצורה כזאת שכולם יוכלו לעמוד בגזירה. אם גוזרים גזירה על רשויות, חייבים לדאוג גם לרגולציה על אתיקה של עורכי דין ושל הסנגוריה הציבורית, מפני שאנחנו לא בוואקום.

אחרת, הם ימשיכו לפרסם ללא כל רסן סרטונים מגמתיים, והפגיעה באמון הציבור ברשויות האכיפה תהיה עצומה.

עמית – המטרה שלנו פה היא לראות איך אנחנו עושים את האיזון? מהו אינטרס ציבורי? מגיבה על הדוגמה של המרדף אחר החשוד המתפרע בנסיעה ומתעלם מקריאת השוטרים לעצור את הרכב, אל מול המכות שקיבל אחר כך בזמן המעצר. היא מבינה שהמטרה הייתה רוצה לפרסם סרטון של המרדף באופן ייזום, עוד לפני שעולה לרשת הסרטון של המעצר האלים, אבל שואלת מה הייתה המטרה שלה בכך? היא טוענת שלדעתה זה ניסיון להסיח את הדעת מהשאלה של איך החשוד נחבל בעת המעצר. אתם רוצים למנוע הפעלת מניפולציה על הציבור, אבל זה לא בדיוק "העמדת דברים על דיוקם" (אם זה היה כך – היה צריך להפיץ סרטון שמראה למשל איך החשוד הכה את השוטרים כשזה מה שהוביל למעצר האגרסיבי, ולא את המרדף שקדם לכך, כי לכאורה מדובר באירוע אחר שאיננו רלוונטי לעוצמת האלימות במעצר).

לילך – חושבת שנכון, עלינו להתאים עצמנו למציאות, אבל מנגד, יש פרסומים שאסור לנו לקבל, מקרים שהם קווים אדומים – למשל, סרטון של נאנסת בן 12 – שלא נפרסם בשום מחיר. זה לא משנה אם הסנגור ידליף, יש לנו קווים אדומים. אנחנו המדינה ולא נעשה את זה. צריכים לטפל בנושא ההדלפות, הדלפות זה דבר איום ונורא. אבל הטיעון הזה שיש למשטרה לגיטימציה לפרסום יתר בגלל הדלפות של החשודים והסנגורים, אליו היא מתנגדת. יש פרסומים שאפשר לקבל, אבל יש פרסומים שאסור. השאלה היא איפה עובר הקו?

שי – מסכים, אבל טוען שלמשטרה בהחלט יש קווים אדומים. לראייה - משטרת ישראל עברה שבועיים קשים מאוד עם המקרים של קטוסה והאונס במחוז ש"י, כל בוקר הגיע ספין חדש של עורך הדין שהביא מוצגים במסיבת עיתונאים, הביא יומן והביא בובה, כשהוא קורא לכל כלי התקשורת לחגיגה, ובמקרים קשים אלו המשטרה לא פרסמה שום דבר חריג.

לילך מדגישה שלא רק זכויות האדם והאזרח חשובות, אלא מאוד מטריד בעינינו גם פוטנציאל השיבוש שהפרסומים עלולים לייצר. בגלל ההיבט התקשורתי הגדול, נוטים לפרסם בלי לקחת בחשבון בצורה המיטבית את נושא השיבוש. טוענת ששומעת את זה מפרקליטים בגלל הרפורמה בהמתה. לתחושתה יש משהו בנושא התקשורתי שקצת מעורר את עינינו. בנושא השיבוש – הדוגמאות הן מחרידות.

איה מדגישה – "לא הייתי ממהרת לרוץ ולפרסם באופן ייזום אם לא הייתי יודעת שערופ 2 יוצא עוד רגע עם פרסום האירוע".

שי – יש מקרים שצריך לפרסם ואין חשש לשיבוש: למשל, כתבה על שדות שלמים שבהם מגדלים סמים. כמויות מטורפות בקנה מידה אדיר. לוקחים צילום של מבצע אכיפה, עשינו מה שעשינו, הסיכוי שזה ישבש הוא אפס, אבל החשיבות הציבורית גבוהה מאוד. יתרום מאוד לאמון הציבור ברשויות כי הוא יראה שהמשטרה לקחה אחריות על הבעיה ופעלה. מציע שיהיו נהלים פנימיים לפיהם לפרקליט מלווה יהיה מבט אחר, כן או לא לפרסם.

שי – דוגמה נוספת: שלושה חודשים שיש מעקב על חוליה שמתאמנת בירי בשטחים פתוחים, יש כתב אישום, 8 בערב מגיעה כתבה של "אנרכיה", כל הנרטיב הוא של הסנגור, הברדק חוגג. ההישג הנדרש בסרטון הזה הוא להראות את התפיסה, לראות קצין משטרה במדים שאומר שיש כתב אישום שאומר שאנחנו ממגרים את זה, מכירים את זה, ומפעילים את כל האמצעים. עמית עונה שזה אכן מקרה מובהק שיש אינטרס ציבורי להראות שמטפלים בסוגיה.

עמית – מבקשת שדוגמת המרדף ומעצר החשוד תהיה המקרה ללמוד ממנו ולגזור ממנו את הקווים האדומים. מבקשת אינפוט נוסף. לתחושתה הייתה פה בעיה של הסחת דעת, ניסיון להסיח את הדעת מהמכות שהוא קיבל במעצר ולצורך כך הראתם את המרדף המקדים, אבל אין באמת קשר בין המרדף שבו הוא השתולל על הכביש לבין הסיום של הבחור בבית חולים. במסגרת השיקולים והאיזונים, לא חושבת שהמוטו של אנחנו צריכים "לשלוט בשיח" הוא המוטו המתאים. נכון שלהראות רק את המעצר האלים זו מניפולציה, אבל לעניין המרדף המקדים אין מספיק קשר.

אלעזר – מסביר איך נדע מתי לפרסם באופן ייזום ומתי לא: דקות לפני הפרסום בחדשות, הרשתות החברתיות גועשות, מתחילים לרוץ סרטים של אירוע שקרה ואז הדובר כבר מבין מה הולך להיות 8 בערב, הוא כבר מבין ויודע מה מחזיקים הכתבים. כשהוא נותן לכתב ערוץ 10 את הצילום של המרדף הוא יודע שהכתב כבר מחזיק את הצילום של המעצר – זה לא שהדובר מטעה את הכתב, הוא יודע בדיוק מה

הולך לצאת עוד רגע. אז הוא כבר מוציא את החומרים שיש למשטרה, מצלמות גוף ואבטחה שנותנים פרופורציה על האירוע.

איה – מסכימה עם הביקורת, התפקיד של המשטרה זה לא לשלוט על הנרטיב. זה לא האח הגדול. אנחנו לא שולטים. אבל זה לא גם מה שאנחנו מנסים לעשות. אנחנו יודעים שחומר עומד להתפרסם, הכתב מביא זווית, ואם למשטרה יש משהו שיהפוך את הנרטיב ליותר אובייקטיבי, נותן תמונה יותר מלאה, יש הצדקה לפרסם. מי שמשכלל את הדברים זה הכתב, הוא יצא עם הפרסום, המשטרה לא שולטת, היא רק רוצה להיות בתוך המשחק ולוודא שהציבור מקבל מידע יותר שלם ואמין בנסיבות העניין. אם היינו יכולים לייצר סטריליות שבה שאף אחד לא יפרסם כלום, עדיף היה כך. אבל מבחינה תקשורתית אנחנו לא שם. המבחן הוא האם אני יודע שעומד לצאת סרטון חד צדדי שמייצר מניפולציה לטובת החשוד ונגד המשטרה. במצב כזה מוצדק לדעתה לפרסם באופן ייזום סרטון שמספר את הסיפור השלם, אפילו אם הוא חלק מחומרי החקירה. מכירה בכך שזו נקודה רגישה, ואולי הסגוריה לא תשתכנע.

עמית – במקרה זה – אנחנו יודעים בוודאות שיצא, ולכן אני מעדיף שתצא התמונה המלאה - ניקח בחשבון את חומרת המקרה, מה האינטרס של הציבור לדעת, מה יקרה, יהיו איזונים, או בהנחיית יועץ או בכלים שלנו, כן רוצה ליצור איזון כלים. **אבל לבוא ולהוציא במהלך חקירה מתנהלת כשיש חשש לשיבוש וכשאין סיכוי שצד כלשהו יוציא מידע, אנחנו לא שם – למעט מקרים מאוד חריגים.**

גיל – האם זה קו מחשבה של להקדים רפואה למכה? אני יודע לזהות איפה אני חוטף ולכן אני רוצה ליזום פרסום כדי שאחטיף קודם? אם זו התפיסה - הציבור עומד לקבל מידע לא נכון ואני רוצה למנוע את זה – זה מטריד אותי. שי משיב כי המטרה היא למנוע מניפולציה על הצופה, ולהביא לצופה את הזווית מצולמת בלי פרשנויות, לתת את הסרטון כמות שהוא – הציבור ייקבל וישפוט בעצמו. החשוד נעצר, אבל האקט הזה של המעצר הוא בעקבות משהו ואת המשהו הזה מוכרחים להביא לידיעת הציבור. אגב - האירוע הזה הסתיים באין אשמה של השוטרים, האלימות שראינו בסרטון היא בגלל שהוא תקף את השוטרים.

גאל – לגבי המרדף, אם הייתם מדברים על מצב שיש תופעה שנהגים לא עוצרים, ונניח היו עושים תחקיר ואתם הייתם יוזמים פרסום כזה להראות נוכחות ואכיפה, ובפרסום הייתם מפיצים מידע מבלי לזהות אוטו ונהג, הדברים היו קלים יותר לעיכול מבחינתנו, מאשר לשלוח פרסום כשמדובר בחומר חקירה של מקרה ספציפי.

לגבי שיקול הפרטיות: עמית (הגבר, לא המשנה ליועמ"ש) – אם מפורסם מידע שבאמת אי אפשר לזהות בו את האדם, אז אנחנו לא בשאלה של פרטיות, הבעיה היא שבהרבה מקרים שבהם לכאורה אי אפשר לזהות, למעשה כן אפשר לזהות, הציבור הרחב אולי לא יזהה אבל מי שיהיה קרוב לבן אדם, משפחה, חברים - כן.

אלעזר, עונה לעמית – המשטרה תמיד מטשטשת. ולא "פסאודו טשטוש", טשטוש אמיתי, אנחנו מדברים על לא לזהות במי מדובר. נכון שלפעמים יהיה אפשר לזהות את האדם בגלל שעושים הצלבה עם פרסומים אחרים. המשטרה לא תיזום פרסומים מחקירות שעלולים לזהות בן אדם בפני סביבתו, אלא אם כן מדובר במצב שבו היא יודעת שעומד להתפרסם שנעצרה גננת, ואז כולם כבר יודעים שנעצרה גננת, זה לא בא מהמשטרה, והאיזונים משתנים. אנחנו לא ניזום דבר כזה, רק נגיב.

אלעזר – יש קושי ליישם את ההנחיה ביום יום. ההנחיה נותנת כמה כללים. הזירה השתנתה. המופע השתנה, אנחנו במופע אחר, היישום קשה מאוד. אנחנו כל הזמן באונליין. אני לא רוצה להיות תוכנית ריאליטי של המדינה, אסור שנהיה שם, אבל אנחנו צריכים לתת מענה מתאים למצב התקשורתי במדינה. ברור שכל הזמן יערכו איזונים. רק מבקשים להסתכל על ההנחיה הזו, כל גורמי אכיפת החוק באותה סירה, בעולם בלי ויזואליה אתה לא שווה ואמון הציבור נפגם. אי אפשר לרדוף כל הזמן אחרי הסרטונים שרצים והפרשנויות שעולות. ההנחיה צריכה להתכתב עם המציאות. צריך לתפור את זה אחרת.

עמית – העובדה שיש פרסומים ורצים סרטונים לא אומרת שבהכרח המשטרה צריכה ישר להגיב, יש לבדוק איפה האינטרסים שלנו מחייבים תגובה בכפוף לאיזונים. יש דברים שנצטרך אולי לשנות בהנחיה, כרגע נראה שהלשון ההרחבה של ההנחיה יודעת להכיל הרבה מצבים. חשוב שנמשיך ונחדד את העניין.

עמית – התייחסות קונקרטיה לבקשות המשטרה:

א) בקשה לאפשר פרסום של מוצגים או חפצים שנתפסו בחקירה, לצורך הרתעת עבריינים, חיזוק תחושת הביטחון של הציבור והאמון במשטרה. מבחינת עמית זו בקשה יחסית יותר קלה, ועל פניו נראית לה בסדר. גיל יותר מסוייג וטוען שזה תלוי בהקשר. למשל, לגבי הדוגמה עם המזלט, רוצים להראות פעילות נגד אמלח, נשקים, סמים – עם זה אין בעיה. מנגד, הוא חושב קדימה, האם המוצג יכול להיות קשור בטענות ההגנה בהמשך? אי אפשר לדעת וזה בעייתי.

גלעד מציין שצריך לוודא את האלמנט החקירתי של פרסום המוצג, לוודא שאין פה פרט מוכמן, חשש לשיבוש חקירה, אם הפריט יכול להיות אחר כך במחלוקת, כמו למשל אם יש מחלוקת על צורת הסכין - ברור שהחקירות לא יאפשרו לפרסם תמונה של הסכין. השיקול הראשון שצריך להנחות הוא טובת החקירה. דנה מסכימה ונותנת את תיק זדורוב כדוגמה – הרי שאלת הסכין המשווננת, כן או לא, הייתה שאלת מפתח במשפט. עמית מבהירה - אם יש ספק בקשר לאפשרות שזה יביא לשיבוש בעקבות התפתחויות עתידיות, אז יש להימנע.

ההצעה של דנה לנוסח: "סעיף 44 מידע על מוצגים שנתפסו החגירה בקשורים בחקירה ובתנאי שאין בהם כדי להציג את אחד המעורבים בחקירה, לפגוע בפרטיות של אדם או בהתנהלות החקירה". איה ושי משיבים שמבחינתם זה בסדר.

ב) לגבי פרסום קיומו של אליבי – לפיה איה המשטרה לא מבקשת להרחיב.

ג) לגבי פרסום מידע שקשור בעבר הפלילי – לפיה איה המשטרה לא מבקשת לפרסם עבר תעבורתי וכו', למעט סייג אחד שקיים גם בהנחיית פרקליט המדינה לגבי הגשת כתב אישום (כללים מתי מותר לתובע לציין בכתב האישום סוג של עבר פלילי) – רק אם העבר הפלילי מבסס לכאורה את יסודות העבירה. למשל, להגיד "נתפס החשוד נוהג בפסילה" – העובדה שלאדם יש פסילה אמנם קשורה לעברו הפלילי, אבל מותר לפרסם אותה כי היא מהווה חלק מיסודות העבירה הנוכחית.

עמית מסכמת – מיקמנו את האינטרסים השונים בפרסום, הסכמנו שברירת מחדל היא לא לפרסם. מנגד, יש סיבות ואינטרסים מיוחדים כן לפרסם, ויש לתת על כך את הדעת. אין מחלוקת על כך שאפקט של ויזואליה בפרסום הוא חזק הרבה יותר, רק השאלה היא מה אנחנו משיגים ומה המטרה בפרסום זה. הרעיון של וועדת מעקב שתהיה פלטפורמה לדיון על פרסומים אלו היא חשובה, אלעזר משיב שב"אונליין" יהיה קשה לעשות זאת, ניתוח בדיעבד נשמע יותר סביר.